

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ÖFKEYE TUTUNMAK

Şiirler

ERCAN CENGİZ

Emeğin Sanatı Yayınevi

**2.
BASKI**

ÖFKEYE TUTUNMAK

**Şiirler
(2. Baskı)**

ERCAN CENGİZ

Emegın Sanatı E-Yayınları

Emegın Sanatı E-Kitaplığı

Ekim / 2013

Şiir Dizisi – 32

ÖFKEYE TUTUNMAK

Ercan CENGİZ

Kapak Fotoğrafı : İlhan Maraşlı

Kitap Kapağı Düzenleme : A.Z.ÇAMUR

Yayın, Tasarım ve Düzenleme: A.Z.ÇAMUR

Emeğin Sanatı E-Yayınları

Emeğin Sanatı E-Kitaplığı

42. E-Kitap

Şiir Dizisi: 32

(2. Baskı)

Ekim 2013

Emeğin Sanatı E-Yayınları

Emeğin Sanatı E-Dergisinin yan kuruluşudur.

İlgili web adresleri:

<http://emeginsanatie-yayinevi.blogspot.com>

<http://emeginsanati.blogspot.com>

<http://issuu.com/emeginsanati>

Emeğin Sanatı E-Yayınları e-posta adresi:

emeginsanati@gmail.com

© Bu e-kitabın tüm hakları **Ercan Cengiz**'e aittir. Bu kitap ve kitabın özgün özellikleri Emeğin Sanatı kolektifine aittir.

Ercan Cengiz'in izni olmadan hiçbir biçimde taklit edilemez, kopyalanamaz, çoğaltılamaz. Ancak kaynak belirtilerek alıntı yapılabilir.

İÇİNDEKİLER

7	Artık Kürtçe Ağlamak Serbest
9	Ağlayan Ölüler
11	Hey Dikişini Attığım Kumas
12	Hikâyemiz Dağlardan
13	Yürek İşçisi
14	Kapısını Açın Zindanın Nazım Geliyor
16	Ağır Gelir Bu Yürek
17	Ve İşte
18	Bakışın Ele Verir
20	Bayram Bize Gelmiyor
22	Oradaydım
24	Yol Senin
26	Bana Bir Şarkı Söyle
28	Sevmek İçin Yeniden
30	Kalbim Suya Gül
32	Kumaş İnceldikçe
34	Bütün Lambaları Söndürün
36	Savaş ve Barış
38	Derisini Değiştğinde Yılan
41	Rojbaş İki Gözüm
42	Tanrı Selamı Almamak Olmaz
43	Çiçeğe Duruyorum
45	Selam Alıp Vermek Değil Eylem
47	Öfkeye Tutunmak
48	Kaktüs Çiçeği
50	Sen İşçi Sözüm Sanadır
52	Söyle Kimin İçin
53	Dalgalar Dilimliyor Toprağı
55	Heybemde Tütün Sarması

ARTIK KÜRTÇE AĞLAMAK SERBEST

*-göz bebeklerinizde koruyun gülüşlerinizi
gülüşlerinize vuranlar
bir gün görür de utanırlar belki-*

ilk okumayı saymazsanız eğer
bir boykot dönüşüneydi ilk eylemim
ve ilk dayağı yemişliğim
başı koparılmış bir güvercin gibi kıvranıp
zorun postallarına düşerken
bilseniz, bir bilseniz nasıl utandığımı

vardık birkaç kafadar, ders kitaplarından çıkıp
elden ele okurken Türkçe'ye çevrilmiş romanları
bir bilseniz çocuklar ne de hızlı büyürdük
ışığı arayan fidanlar gibi ince
bir bilseniz Lenin'le bile konuştuğumuzu
Che'ye sarıldığımızı Bolivya dağlarında
iki karış boyumuzla ülkeden ülkeye
ve Berlin'de yüzüne tükürdüğümüzde Hitler'in
bilirdik başöğretmenini, bilirdik çocuklar

birçokları gibi arkadaşlarımın
yirmisine kadar yaşarsam derdim
göz göze, el ele sevdiğimle
yirmisinden önce ölmeden
iyi bir direnişçi olurum diyordum
Şili'de Kamboçya'da Filistin'de...
ben yaşlarında çocuklar gibi
oysa taş duvar arasında tanıyıştık onları
toplasan hepsi bir tuğlaydı yaptığımız
kurşunu yememek için sırtımızdan
el ele taşırdık ülkemizde

bir yapıydı en temel hakkımızla
yaşamak bir insan gibi, yaşamak insanca
nişan almalarına yetmişti bunu istemek
ardı ardına duvarlara kazıdık düşenlerin resmini
yoldaşlarımızdı hepsi, hepsi de sıcak gülüşlü
ve yıkılmasın diye gülüşleri
yeni adlar takındık adlarımızın önüne
zılgıtlarla uğurlarken birbirimizi
karanlığın korkusunu cinlere atıp
özümüze tutunduk çocuklar

sonra başladı dede mirası sürgünler
ayrılıklar, düşüp kalkmalar...
taşlara kazınan renkler, kan kırmızı
inanın ki çocuklar, inanın ki
yaşanmışlıkları yaşarken bir daha
çok azımız kaldı ayakta ve tek parça
çok azımız sizlere 'rojbaş' demekte

sizler erken tanıştınız dayakla
taşla toprakla zindanla erken
onlarca yıldan sonra gittiğiniz her yerde
artık Kürtçe ağlamak serbest
ama gülmek yasaktır hâlâ çocuklar
göz bebeklerinizde koruyun gülüşlerinizi
sizi vuranlar cesetlerinizi aldığında
görür de utanırlar belki

AĞLAYAN ÖLÜLER

*-vicdan o ki
yüzünü bile göremedikleri için
sıkabilsindi yumruğu-*

onlar ki en önde gidenleriydi
ateşin, suyun ve direncin
gözleri bağlanıp
birer birer ipe çekildiklerinde
dimdikti başları
ve bugün anlatırken cellatları
boynu bükük
yere bakar gözleri

silahsızlardı onlar
sorgusuz, dilsiz, kitapsız
çocuktular
annesinin göğsüne yapışacak kadar
dokunamayacak kadar nazik
ve çarpışamayacak kadar yaşlı
samanlıklara doldurup
verdiklerinde ateşe

onlar ki sığındıkları mağaralarda
bir günlük erzakı bile yokken yanında
kapısına duvar örüp
zehirlediklerinde olağanüstü yetkiyle
prangalara vurduklarını
taradılar yol boyu

onlar ki yollardadırlar bilmedikleri
saçları kazınmış
elleri ayakları bağlı
ve kan içinde
atıldıklarında üst üste
açıktı gözleri

onlar ki tutsaktılar yıllar sonra
tavanları kırılan hücrelerde
şeker ve tuzdu yiyecekleri
yoldaştılar, kandaştılar
birbirine tutunarak eridiklerinde
kayıttaydı kameralar

mezarı olanlar vardı
ve hala bilinmeyenler
kulağınızı verdiğinizde toprağa
elinizi suya
gözünüzü güneşe
onların sesini duyarsınız
bir tek onların sesini
hala atıyorsa yüreğiniz
mermi yedikçe öne düşen bedenden
tok tok gelen sesleri duyarsınız
ağlar mı ölü bedenler
gülmemişse yaşarken
ve yıldan yıla görmüşlerse yüzümüzü
taş olsa ağlardı

HEY DİKİŞİNİ ATTIĞIM KUMAŞ

-dün gece gülüyordu yıldızlar
terazi yıldızı da dahil
Tunus semalarındaydı-

orda silaha karşı ekmeği tutan
tankın namlusuna çiçeği
koyacak kadar yürekli
başı dik yürüyenler vardı
diktanın başı orda
yirmi üç yıldan sonra
aç'ların elindeki ekmeği
ve gözlerindeki öfkeyi okurken
bir buçuk ton altınla
Arabistan beyliğine kaçtı
yan komşum yaşlı bir Alman
kamerayı çevirdi usulca ve güldü
ağaçları giydiren kara
ve Tunus sokaklarında
deklanşör patladı üst üste
İsviçre'de kar lapa lapa
karşı binada Tunuslu bir kadın
şarap içip şarkı söyledi inada
ben de şiir okudum sabaha kadar
Afrika'da umut
sütunlara vuruyor çırıl çıplak
halk ayakta onurla
sömürüye ve zulme karşı
selam olsun bin selam
doğurana, büyütene umudu
yüzyıllık diktalarda korku
tabur tabur boy boy
hey dikişini attığım kumaş
yırtılıyorsun yavaş yavaş
ne kat ne yat ne altın söker
bu gelen dalgaları kesmeye
halkın birikmiş öfkesi orda
sosyetenin sosu değil

HİKAYEMİZ DAĞLARDAN

şairlerdir sürüden ilk kopan
şairlerdir tek başına
baş belası çarkı zorlayan

dağa sarılan kara bulut
toprağa eker sırrını
yaşamaya çalışırsın
hayat izin vermez
hayat ki sürüye uymayı dayatır

sürüde olunca kurt gözü
kıymete binermiş
ve ay saklanırmış erkenden
sürü ki sürüdür ha
ne yana çeksen o yana bel verir

yarım yamalak ümitler
gider masal şehrine akar
yaşıyorsan zaman vardır henüz
altın sarısı saçlarıyla
beklesin kar beyaz periler

gün günle yarışır olmuş
can alıp – satarlar
kaç peri vardı ateş yakan
kaç peri def çalıp oynardı dere boyu
ve kaç kurt çıldırdı nefsinden

hikayemiz dağlardan kopar
dağlar ki
ilk karşılayanıdır güneşi
ve kaynağı pınarın

YÜREK İŞÇİSİ

Bir devrimcinin silahı
kılıfsız kıldığı yüreğidir

devrim mi
büyük bir aşkla bağlanarak
çıkarıp ta ortaya koyduğun
o çıplak yüreğinle
şerbet ederek sevgini
birer birer içirdiğin
çatlayan o dudaklarda
gülümseyen o yüreklerdedir

hiç bir rüzgarın silemediği
gökkuşağındadır renklerin

bir devrimcinin iki gözü vardır
senin benim gibi
biri karşısındakine diğeri kendine bakan
sade, iki çıplak göz
ve en büyük savaşı bir devrimcinin
kendi kendisiyle olanıdır...

KAPISINI AÇIN ZİNDANIN NAZIM GELİYOR

ellerimi çözün
gözlerinizi çekin boğazımdan
ölüm kadar uzak ve yakın
kapısını açın zindanın
alın o kanlı gözlerinizi, çekip alın
bir kazma, bir kürek verin bana
üzerinde izi olsun patlamış her nasırın
unutmayın
varın söyleyin adamlarınıza
uzak dursunlar, benden uzak
ben ki, yol boyu Nazım'ın
ve de yoldaşlarının
toprağa düşen ve dirilen bugüne değin
yolcusu olacağım

ellerimi çözün
gözlerinizi çekin boğazımdan
bir kazma, bir kürek verin bana
üzerinde izi olsun patlamış her nasırın
Bursa'dan çınar, Dersim'den meşe
ki altında bağdaş kurduğum
Sinop'tan kayın, Aydın'dan zeytin
Fidelerini kendi ellerimle
bir bir dikeceğim yol boyu
gücenmesin Nazım gelince...

kendim için de bir yer bulursam eğer
bir ceviz ağacı dikeceğim
varsın sincaplar beslensin üstünde
altında gölgesi serin serin
içirirken bir tas ayrıntı
bana yeter de fazla bile
kokusu geliyorsa ellerinin annemin
ve etrafını çevirip bir güzel
soluk alması için dostlara
altında kürsüler kuracağım

ellerimi çözün
gözlerinizi çekin boğazımdan
bir kazma, bir kürek verin bana
üzerinde izi olsun patlamış her nasırın
varın adamlarınıza da söyleyin
artık yeter, artık yeter deyin onlara
başka da bir şey istemem sizden

AĞIR GELİR BU YÜREK

Bugün de ayakta görmedim kimseyi
Ümitsizce uzandım yollara dün gibi
Ne kedi, ne köpek ne de tüten bacalar
Solmuş bir gül, kırılmış bir dal gibiyim
Uçaklarla dövülmüş yeşertilen topraklar
Nehirler bulanmış uçmuş köprüler
Yitip gitmiş anılar, bir bir silinmiş izleri
Sararmış yapraklarla kaplı her yer

Kekik kokan toprakta kurşunu eritip
Sevgiyi yüklemek istemiştin doğarken
Üşümeseydi o çıplak kalan ağaçlar
Ve göçmeseydi yarım ağız gülmeler de olsa
O kadar ağır gelmezdi bu yaralı yürek

Bir yanım dağa vermiş kendini kartal kanadı
Bir yanım denize girmiş kulaç atar durmadan
Ayrılmışım yar, ortasından iki parçaya ayrılmışım
Her parçaya bir el düşer, bir ayak bir göz bir kulak

Kazık da çaksan suya eğilir artık
Bundan böyle bu böyle biline yar
Böyleyse bu dünya var sen düşün bu ne zulüm
Kaç ömre bedeldir o piç izlerin çıkması
Ve ardından yeşermesi toprağın

Çifte duvar örüp kestiler yolumu
Balık mı olsam yar, kartal mı
Umudum yoksa yarına
Nasıl yaşarım yar, nasıl yaşarım
Hangi yüzle, hangi bendi aşarım
Ağır gelir bu yürek, ağır gelir insana...

VE İŞTE

gün bitti
beş vakit namazdan sonra
yine bastı karanlık
yedek içtik beraber
dua ettik o kadar
tertemiz uzandık yatağa
uyuduk da mışıl mışıl
sağ omuzdan bir çift huri
sarı saçlı, süt beyaz tenli
ve gök mavisi gözlü
gelip basmaz mı geceyi
hep beraber eğlendik mi
buluncaya sabahı
cennet değilse bahçesi
uykunun en güzel
en diri yeri
derken uyduk mu şeytana
ve sonra
uyandık ki melun melun
huriler gitmiş çoktan
ama yatak sımsıcak
huri kokuyor hâlâ
ve su, su buz gibi
dışarıda kar lapa lapa
odunla besledik mi ateşi
biraz mahcup biraz neşeli
ısıttık mı alev alev
ve sonra zerzevatı
yıkadık mı mecburen
gün doğdu doğacak
yine başlayacağız sıfırdan
defetmeye günahı

BAKIŞIN ELE VERİR

Bakışın ele verir, gözlerin donuk
Bilirim
İz sürmenden bellidir gelişin,
Sinsiliğini bilirim, tam takır
Teçhizatlı olacağını suretleriyle
Bir olup yangılı yüreklerin üzerine
Kahpece pusu atmanı,
Bilirim.
Ürkek - bezgin - yılgın geçtiğin
Yerleri bilirim
Duman yükselir, yanık kokusu
Ve kan revan içinde insanları
Gözyaşlarından körelmiş...

Bakışın buz gibi donuktur senin,
Gözyaşlarını tutamayanlardı
Bin yılların birikmiş ezgileriyle
Ağıtlar yaktılar,
Eğlenceni bilirim, istemini
Kan üzerine,
Savaş üzerine
El çarpanları da arkanda
İyi bilirim...

Cebinin ağızı açılır insan kanına
Sen pespaye vatansever eskisi,
Bu çarkın dişlisisin sen
Marifetin akıttığın kanda,
Bozduğun yuvalarındadır ezgili yüreklerin
Sen ki insan sureti tim bozuntusu
Nedir ederin, ederin ne? ...

Nefes nefese dönerken üssüne
Bilcümle saldırışını bilirim kadehe,
İtin kemiğe,
Kurdun kana saldırışı
Bilirim önde gider
Ağızından salyası akan
Büyük parçasını kapmak için bedenimden,
Yarışır ve kan tüter ağızında, ama
Ederin ne senin, cesaretin ne? ...
Bilirim
Kaç kapsülle üzerime geldiğini,
Kaç insan serine rütbe aldığını bilirim.
Ve şimdi benim ezgilerim için
Yüzünü gerdirmen nafile
Bakışın ele verir,
Gözlerin donuk,
Yüzün donuk...

Hamlenin biri fahişenin yatağıdır,
Boyundan yükselirsin sanki
Bir puştun ağızındasın
Tutarlarsa ederin kadar
O da kanımı emdikçe
Sülükleştikçe
Ezilenlerin bedenlerine yapışırsın
Çocuk - yaşlı
Genç
Kadın demeden,
Kanım da olmasa
Gebereceksin açlıktan,
Sen de biliyorsun ya...

BAYRAM BİZE GELMİYOR

kapımız açık, bacamız tütüyor diye
bayram bize gelmiyor
karşılama elbise giyinsek
şöyle ütülü, fiyakalı
hani rengimizi açacak cinsten olsa
ve süzülse de gitse parlak postallara doğru
ardına kokular da sürsek
üstümüzde 'eskitirler' hücrede

bugün bayram
dünya imparatorluğunun temeli sarsıldı diye
dalga dalga büyüyen ekonomik krizle
nasıl yansıtacaklarını düşünüyorlar, onlar
sevgiyle mi doyururlar gözüyaşlı çocukları
ele ele vermiş şekerle kandırıyorlar

gelenektendir, 'büyüklerin' elini öpmeye
iki çift tatlı söz etmeye vesiledir diyorlar
bayramın gönderdiği şekere

sorarlar da sorarlar
bayramdan bayrama mı açılıyor diliniz
tadı kaçmış sözler düşüyorken ağzınızdan
insanların sırtına
donuk gözlerle öperken annenizin elini
bilmez mi anneniz
sevmişcesine soğuk soğuk okşarken çocukları
anlamaz mı çocuklar
ya da 'merhaba' derken burun ucuyla komşuya
'merhaba' demez mi komşu burun ucuyla
yoksa halini sormak mıdır kıyıdan, kıyıdan...
'geleneği' bozmadan
bilmez misiniz, bayrama anlatırlarsa hallerini
uzaklaşır, tadı kaçır bayramın

 inde olmadıktan sonra insanın
huzur, güven ve güleç yüz
bayramı karşılamak neyine
bayramdır, nasıl gelmişse öyle gider

bugün bayram,  a  atlayan atlayana
falakaya yatırmaktan yorulanlar
yine elektrik veriyorlar memeye
zam kapıda... ..

ORADAYDIM

-oradaydım
bir on yıl kadar suya yazdım derdimi
on yıl yastaydı toprak, yastaydı
meyveye durmadı ağaçlar-

viraneydi evleri, oradaydım
kara taşlar tutmuştu çığlığı
ve külü savruluyordu ekinlerin
kaçışan bir çoban köpeğini gördüm
buluncaya sahibini önünde diz çöken
usulca koklardı o cansız bedeni
henüz sıcaktı teni, sıcaktı
ve açtı gözleri

oradaydım
tek sıra halinde yürütülürken kadınlar
çocuklar tutuşurdu şalvarından
ve her iki adımından birini
çocuklarına atardı kadınlar

oradaydım
üstüme düştüğünde cansız bir beden
altında saklandım o zamansız ölümün
bir ölünün altında diyorum
bir ölünün altında saklanırken doğdum
üstüme damlayan kanından
bir ayağım kaldı o ölümün altında

oradaydım
bulutlar çevirdiğinde güneşi
el koydukları atlarla, elde tüfek geldiler onlar
kucaklaştı toz duman
ve kırbaçlar indi birer birer
'baldırı çıplakların' sırtına...
Harput'a varınca o 'baldırı çıplaklar'
tanıştılar bir kara trenle
sürüldüler uzağa, o bilinmedik yollara
elleri bağlanıp sürüldüler beşer onar
ve yarısını kırdılar yollarda
ağlamak yasaktı, gülmek uzak

oradaydım
acı acı böğürürken o kara tren
bir kulun kulu dahi yoktu yanımda
ve pencerelerinde evlerin
aralanmış perdelerin ardına gizlenmiş
gözler biçerdi boynumu

oradaydım
durak haricinde durduğunda o kara tren
kundaktaki bebeler, yaşlılar birer birer
koynuna atıldığında kuru derenin
uludu çakallar, uludu durdu gece boyu...
ve sabah güneşi indiğinde gözüme
ağlamak istedim olmadı, kurumuştı göz pınarı
açtım gözlerimi, açtım
düz gitmek için ana avrat, kız kısırak...

YOL SENİN

-cehenneme el salla cennet elinde-

uzanmış sızlar geceye
sazın teli ve yıkılmış aşklar
sabaha çok var geceyse ağır
ay baksın mavi köşkünden
bu kadar yalnız ve çaresiz
uçup giderken turnalar
ayaklarının altında sarı yeşil
gün akardı kızıl kızıl

yol senin aşk senin
zulmün yaşlı ihtilalin en genç dervişi
cehenneme el salla gitsin
üstüne yürüdüğün ölüme inat
celladına acımak da varmış
ey kara toprak ey ateş topu
direnc vuruldukça sokak sokak
birileri kalkar yerinden
kıvılcımlar dönmesin diye aleve
birileri süpürür erkenden
katline aşık olanlar orda
zeytin gözlü isyana kıyarlar

yol senin aşk senin ayağa kalk
cehenneme el salla gitsin
gör ki ekilmeyen toprak
nasıl da yabancı
nasıl da koparılmış emekten
kuzu yerine yılan akrep
buğday yerine pallax büyür

şimdi kim bilir kim
hangi çiçeğin koynundan bakar
bedeni yakılan pir
zehir zemberek bir sancıdır
ağlayan göğsünde annenin
bu cehennemde analık
kekliğin su içtiği gözede ağlar
çığlık çığlık göz pınarında
koparılıp alınan kız çocukları
toprağın gülüşüyle buluşmadan
nasıl biter bu yangın

üst üste tutuşan canlar altındadır
sevisi aşkı direnci ile bir halk
orda toprak tutar külünü
orda meşe örter kökünü
bütün acısını su yutar orda
yol senin aşk senin
kalk ayağa kalk
cehenneme el salla cennet elinde
ellerinden öper
dünün kiri ve inkarla kurulu
içi boş demir yolu kesen heykel
ve altı hançer karası

BANA BİR ŞARKI SÖYLE

bana bir şarkı söyle bir şiir
damara bağlı serum gibi
her notası her hecesi
damla damla girsin kanıma
ne dünün inkarı sırrı olsun
ne de yarının taş kurusu

bana bir şarkı söyle bir şiir
içinde bir yunusun ıslığıyla
yüreğime aksın gözlerin
kabarsın coşsun deniz taşsın
vursun dalgadan dalgaya
nefesimi tutmasını bilirim
ruhum arınırken kirinden

bana bir şarkı söyle bir şiir
hangi dilden olursa olsun
ve hangi dağdan koparsa
ellerim acı dolu
kimsesiz can çeken kelebeğe
yürek yüreğe yer yaptım

bana bir şarkı söyle bir şiir
hangi denizden çıkarsa çıksın
zulumün z'si olmasın içinde
yavrusunu doyuran kuş gibi
rüzgardan rüzgara vuran kanadı
bilirim kaç ana yüreği kaç can
büyütmek için bebeği
gözyaşlarına sığınırdı

bana bir şarkı söyle bir şiir
hangi ormandan koparsa kopsun
elleri gözleri bağlanmış
cırıl çıplak soyulmuşken kadın
diz çöküp nişan alan hangi asker
dik tutardı başını

bana bir şarkı söyle bir şiir
çocuklar çabuk büyür çabuk
bizde iç çekmeden gülmez
sürgün yemiş hiçbir kadın
yoruldum
zengin yatağından sızan
hikaye ardına gitmekten
yoruldum
bulutların izine bakmaktan
bana bir şarkı söyle bir şiir
alnında yıldız olsun

SEVMEK İÇİN YENİDEN

*-dağlara söyleyin
kara buluta yaslanmaz bu kafa-*

gerisin geri çekip de gitsem
bunca yıl çile bir yana
ağarmış saç sakal var arkamda
yollarda suyu çekilmiş ağaçlar
boynu bükük karşılar
belki de şarıl şarıl akan o sudan
bir tas içiren olur

o köhnemiş o yalancı karanlıklar
kaypak yüzleri sıgdırmış içine
çekip de vursam yumruğu
geçmiş günlerin hatrına
bilmem kimin sesi çıkar içinden
boğazına kadar karanlık bir adam
oturmuş emek üstüne poz satar
derdim ki rant kapısı mı
daha bir şey yokken ortada
sol yanımda niye hep bu sızı
ve rüyalarımda bir terslik

iyi bir yanı da var desem
adam olmak
sevmek için yeniden
ellerime oturmuş bahar güneşi
üst üste kaçak tütün sardırır
duman mı uçar gider
geçmiş mi havada

nasılsa yabancılar diyarı
bileni az olur
buralarda hoyratça düşer insan
ve bir daha kalkmaz ayağa
tarlalar sürülmüş sil baştan
yollar kazılmış
köşelerde renk renk tabelalar
daha ilk adımda burkar ayağı
ve nefesim dona kalır

KALBİM SUYA GÜL

kalbim suya gül
yüzünü saklama güneşten
su ki yetişmek için o yanık toprağa
kırk yerinden çatlatır kayayı

kütükte nüfus memurundan kalma
devranın en belirgin sayfası
gün sıfır ay sıfır yazılmış el yazması
Qeko'nun hanesinde
memur bilmez Qeko'yu
bilmez kaç mevsim kaç bahar
kaç kara gün eder bir yıl

bozuktur düzen başıbozuk sarı mavi baş
kandırır durur geceyi
zulmün en koyu adresi
gelir ölüye çarpar memurunun kalemi
mürekkep dökülür harflerin kuyruğundan
dağılır gider kan damlar gibi toprağa
sene 1938
iki yüzden yirmiye düşer iki yılda
Qeko'nun köy hanesi
hane başı on can on fakir insan barınır
on kimsesiz baş on masum için
yollar tutulur önceden
geçitlerde karakol
içinden keklik sesleri

göğü köreltmış duman gezinir
su kendine ağlar toprak kendine
gök boşaltır durur içini
orman yanar can cana
taş üstüne yığılır kalır fidan
kim arar yakını uzağı
kim bulur nasıl öleni
mezar taşı yok başında

sürgün üstüne sürgün acı üstüne acı
yürek yüreğe atar durur
kalbim tut toprağı çatlamasın
birer birer sel çıkarırken kemiğı
kemik ki sahipsiz adressiz kırık dökük
kemik ki kör pençelerle aceleden atılmış üst üste
gün günü, yıl yılı ezer de geçer
acı acıya, hece heceye kaynar da gelir
kör zaman ölür insandan önce
tank da yenilir toprağı ordu da

kalbim suya gül
yüzünü saklama güneşten
güneş ki tek sığınağım evim ilacım
var git aya sor yıldızlara
çiseleyip duran yağmura
kaç zamandır bu toprak bu su
kaç zamandır anası atası Dersim'in
büyütür de yad ellere sürgün verir gözünü
uçurumlarda genç kızlar
sütten kesilip ölen bebeler yollarda
arkasında parçalanmış kaç yürek
bağına basılmış kaç tutam saçla
ölümle kapatır doğumu
hâlâ kaç ölü sırtta kuyuda gözü açık
kaç yeni doğmuş bebek, genç yaşlı
Munzur'a bakıp ah çeker
kalbim suya gül
yüzünü saklama güneşten

KUMAŞ İNCELDİKÇE

-kumaş inceldikçe artar fiyatı-

kirlenmiş ne çok kelimededen
harfler kurtarmaya çalışır kendini
suyu çekilmiş ne çok kelime
başıboş itilmiş sokağa

yanık ince sesler kaybolur
ve barışık o içten gülüşleri
bir kalp resmi çizilir aşk diye
en masum en güleç ellerden
sunulur tanrının çocuklarına

kumaş inceldikçe artar fiyatı
'ayak izlerini bırakın
anılarınızla dönün' dedi yerliler
yerliler ki çıplak yaşırdı toprakta
paradan demirden hileden uzak
cırıl çıplak

istila fabrikaları gizlenmişti koylara
yağı ve derisi için balinanın
okyanusa sürdüler gemileri
önce kan kokusu
ardından kemikleri çıktı kıyıya
kıyıda paslanmış makineler
ve birkaç mezar taşı
koyun koyuna girdiler

'ekmek davasına' işçiler
nasıl girerdi toprağın
yüzlerce metre altına
ve nasıl değerdi grizunun karnını
nasıl giderler kıtadan kıtaya
bilmezler mi tanrıları
kurban alarak doyarlar

hayat denen bilmece
para ve kadere bağlı kurban
aynı eldeyse para ve kader
ve aynı el
kuruyorsa saatini bu çarkın
bir soytarı kadar değeri yoktur gözümde
o el ve çocuklarının
bir soytarı kadar da bilmezler
toprakla barışık
taşta bile hayat olduğunu

BÜTÜN LAMBALARI SÖNDÜRÜN

-bütün lambaları söndürün
gölgeler çekilsin özüne-

alnından girip
şakağına vurmuş alın çizgisi
de ki bir adam dağı sırtlamış
yürüyor adım adım
dağ yağmuru görmüş
yağmur suyu
su çöpü
çöp böceğı sırtlamış
bir ömür boyu

vurmuş bıyık yerlerine
dudağında kuru dereler
çatlamış toprağı benzer
de ki bir kadın toprağı sırtlamış
toprak göğü
gök güneşı kucaklamış
güneş şafağı
ve bir bebek
doğmuş erkenden
doğurmuş bir kadın
bir damarı tutarsa kökünü
bir damarı bulur yedi ceddini
ve sorar hesabı

de ki bir el silahı tutmuş
doğrultmuş bebeye
silah mermiyi
mermi fakiri görmüş oldum olası
fakir çilede
çile ölümü ısıtmış
gece vurmuş güne
karartmış

uzakta bir karaltı
insana salmış korkuyu
ne insana benzer ne hayvana
bütün lambaları söndürün
üst üste binmesin gölgeler
özü çıksın insanın

SAVAŞ VE BARIŞ

üç kişiliktir savaş
tamı tamına üç kişilik
göz göre göre iki yoksul
karşı karşıya gelir ölürüz
dünyanın dört bir yanında
diğer yoksullar gibi
kitap fiyatına mermi
hastane fiyatına bombalar
üstümüze düşer

kanımızdan onlar
sırtımızdan onlar beslenir
onlar ki yeminle
elimize tutturunca silahı
bir masada kadehi
diğerinde göbekleri tokuşur
yatları katları köşkleri
itleri bitleri çitleri var onların

göz göre göre iki yoksul
sen ve ben ölürüz
kitap fiyatına mermi
hastane fiyatına bombaların altında
dünyanın dört bir yanında
diğer yoksullar gibi
annemiz ağlar küser ekmeğe
sen ben öldükçe göz göze
onlar soy atar kol atar büyür
onlar gülerler sürdüğünce soyları
uzadıkça kolları
öyle kıytırık
öyle umarsız
öyle sinir bozucu
öyle soğuk ki gülüşleri

gölüyorlar gülüyorlar yüz yüze
sırt sırta kış kış
biz dövüştükçe onlar adına
biz gömüldükçe kara toprağa
gülüyorlar
amele pazarında bükülen boya
ödeyemediğin kiraya
tadını unuttuğun ete
binemediğin vapura
bekçiden yediğin dipçığe kadar
utanırım utanırım ki
bu da doyurmaz onları
bebeğe kurşun
toprağa A-me-ri-kan bombası
yağdırırlar

ne bir fazla ne eksik
derdimiz ortak yaramız deşik
kadın erkek kol kola
durdurmalı bu savaşı
ne onlar için çalışmak
ne de çarpışmak onlar için
barış her ülkede barış
toprağa giren tohumla
tarlaya vurulan su
ılık ılık esen rüzgarla
çiçekten çiçeğe illa ki barış

bak tohumun sevdiği toprağa
toprağın sevdiği tohumla
koyun koyuna
üçüncü yaprağını da çıkardı
yaprağın üçü de bizim
ayakta ve dimdik
dimdik içiyor güneşi
seninse baban
iki kefile senet'e imza çakıp
satın alır bir mezar yeri

DERİSİNİ DEĞİŞTİĞİNDE YILAN

(duacıdır benim halkım
güneş doğunca kalkar güneşe el açar
batınca havale eder iki eliyle Xızır'a)

*-derisini değıştiğinde yılan
huyunun da değışeceğini sanırlar
ki fakirlerdir oldum olası
yılanı bile hayra yorarlar-*

yılan ki aynı yilandır
zehir kusar zehir
tarlayı-tumu keşfetmiş de tutmuş
atasından kalma soğukluk
dişinden kuyruğuna dek işlemiş
soyu-sofu ile bağılı
ha çiçek bahçesinde bulunmuş
ha su başında, tarlada, bayırda, çayırda
en gür ormanda
çalı - çiçek ürperirdi gelince
başaklar devrilirdi iki yana
kaçar giderdi kuşlar, fareler bile
(bu ara sıcak bakarmış diyorlar
ara ara gülüyormuş da hedefe
ve umut varmış yılanın gülmesinde)

güneşte parladıkça o taze, o yeni derisi
keramet var sanırlarmış yılанда
bilmezler ki boz ya da siyah, gri ya da ötesi
bir şeye sarılmadan
içine boşaltmadan o ölümcül zehrini
derisini mi bırakırmış toprağa

sarılması bir yılanın
boğmak içindir her canlıyı
boğsa da, yılan sokmuş diyorlar, yılan
bilmezler, bilmezler ki
fırsatını kollamış ta gelmiş
nasıl olmuş da girmiş bu toprağa

nice yılanlar renkten renge, boy boy
nesilden nesile sürerek hükmünü
derisini bırakıp da gittiler, bilmezler mi
Xızır'a el açanlar, güneşe selam duranlar
derisinden anlardık kaç karış olduklarını
ve kaç ayak oyunuyla, kaç karış
toprağımızda kurutmaya bırakırlardı derisini
görüldük, çiftleşirlerdi de gözlerimizin önünde

kanunları yazarken yılanlar
kayalıklarda sevişiyordu şahinler
serçeler karın doyurma telaşında
güneş çoktan gitmiş, toz dumandı hava
zifiri karanlık
en varlıklıları korumak için
yani seçilmişlerin sürdürmesine dair neslini
ta en başından birkaç maddesine
her ne şart altında olursa olsun deyip
kesin değiştirilemez buyurdular balyozla
balyozla kıldılar çiçeğin hükmünü
ve dediler ki zehrini içinize boşaltıp da
derisini yenileyen yılan da olsa
bu memlekette
bizim yılanımızdır bilesiniz
ki bizim kanımızdandır bizi temsil eden
ve her ne koşulda olursa olsun
dokunulamazdı, dokunamazsınız da
yoksul bilmezdi yolunu, bilmezdi oyunu
dokunulmazlığın ne menet şey olduğunu
kitaplarına uyardı kuzu kuzu

hele ki fakir, hele ki naçar, sürgün yemiş
hele ki 'ekmeğini taştan çıkaran'
nasıl da bağlıydı
gördükçe parlayan derisini o yılanın
ne de sevilir bakardı çoban
ne de tatlı dilli kadın
ne de gözü yaşlı gizli gizli dede
duysa, okusa da kanunu kitaptan
danışmadan bir bilmiş
yolunu değiştirir de çıkmazdı yılanın önüne
ki bulaşmasında kötülüğe

bilmiş ki bilmiştir karşılıklı çalışmasını
haklı ile haksızın arasında iki yüz bir arada
Çatışmayı derinleştirip pay almasını
ne güzel süslenmiş ince bir köprü ile
yoluna çıkarsa eğer, boyun eę derdi kanuna
dokunma boyun eę, sokarsa soksun yılan fakire
yani sahibine toprağın
kanun da buyurmuş ki kitapta sapa sağlam
fakir kuyruğuna bastı da yılanın
zehrini içine boşalttı da geldi o yılan
alt bir maddesinde de
birbirine bağladı ki bentleri sıra sıra
akıllı olsaydı da fakir uysaydı kanuna
dokunmasaydı yılana, diye geçermiş
-derisini değiştiğinde yılanlar
göğü bulut kaplarmış da
fakir-fukara duymazmış bizim oralarda
şahinler kayalıklarda sevişirmiş
serçeler karın doyurma telaşında-

ROJBAŞ İKİ GÖZÜM

yarı tutsak yarı özgür olmaz aşk
ya tutsaksındır ya özgür
ne derin'liği tutar bu karanlığın
ne de zulmü

söyleyecek bir çift sözün varken
dağdan kaçan kentlere
tüysüz bir yarasa dikerler geceye
o kör gözüyle gelip göğsüne vurur
gözlerinde bir ateş, sakalın tutuşur

külü tutan toprak soyunu mu kurutur
ekmeğin, aşkın ve gülüşünü bebenin
uyurken yarasa, kaç kelebek uçardı
ve suyu arayan kaç damarı meşenin

rojbaş iki gözüm, rojbaş belalım
bir yanın Munzur akar, bir yanın Kızılırmak
şarıl şarıl
korkma söylerken şarkını, yazarken
korkma, uğruna toprağı beslediğim

ekmek değil, su değil, gül değil
kan sızar çatlağından Ortadoğu'nun
senin suçun mu, değil elbet
sen ki Kerbela'ya
gözünle su taşırken vuruldun bir kez

rojbaş iki gözüm, rojbaş sevdalım
henüz uyanmış değil
toprakta yan yatan o yumuşak başlı
taşları ülkemin

TANRI SELAMI ALMAMAK OLMAZ

mevsim sonbahar
dıldırını dinledim haberlerin
dalgın dalgın yürüyorum
yolumun üstünde renk renk yapraklar
yedi rengi karıştırırsa bulamaz ressamlar
öyle kibar, öyle durgun akıyor ki nehir
öyle nazik gülümsüyordu ki
gelinlik giymiş genç kızlar

'halo' diyor biri
'kamo' deyip bölüyorum düşümü
parmaklığa tutunmuş bir papağan
dile gelmiş bakıyor tepeden
parmaklıkta olmasaydı demezdi ya
'rojbaş' diyorum yavaşça, bekliyorum
bekliyorum arkası gelir diye
bir sağa çeviriyor başını, bir sola
'halo' diyor üst üste, 'haloo'
nasıl belletmişlerse aynen öyle
'haloo' diyorum hakime
tanrı selamı almamak olmaz

yan yana yelkenleri açmış üç kaz
kürsüye oturmuşçasına
yüzüp gidiyorlar keyfince
içinde onlarca balık, onlarca
ilk ihtilalin dilinden
'bonjour' derlerse ne diyeceğim
sınır komşusu bir dil, gör ki içim yanıyor
'qerem qı' hakim beg desem
anlar mı - anlamaz

ötede bir köprü yapmışlar
geçmesine geçerim de
kim bilir kaç dili su gibi sökmem gerek
anlatmak için derdimi

yan yana güvercinler konmuş köprüye
evladını yitirmiş anaya benzerler
bir bana bakarlar bir papağana
bir bana bakarlar bir suya
'rojbaş' dese hakim, biri dese 'rojbaş'
benim dışımda biri
kanatları ısınıp özgürce
başka, başka köprüye uçacaklar

ÇİÇEĞE DURUYORUM

çiçekler ki arılar uçuşur üstünde
arı demek döl demektir çiçeğe
bugün nesli tükense de bu acımasız sömürde
çiçekler ki, çiçektir hala
ve meyveye dururlar inatla
atmosfer delinmişse delinmiş
çiçeğin savaşı ortada

çiçek, hayat demektir, çiçek
öyle emaneten yaşanılacak bir hayat değil
çiçeğin doğurduğu sancısı
çekirdeğindedir şeftalinin
ya da alnımda kazılı
çizgisindedir emeğin
ben yanarım çiçeğe
yanarım ki
meyveye duracağı yerde
dolu vurdu diye dalına...
dökülür durur toprağa

gel tut elimi
gel bağla
gel yüreğime su serp
gel kapa gözlerimi
kulaklarımı kes işitmeyeyim
dikine göm toprağa beni
toprak benim
toprak benim
doğurmazsam kendimi
yeniden
yeniden çıkmazsam karşıma
öyle bakma
bakma yüzüme öyle garip garip
on beş bin yılı geçti buradayım
bu toprakta
buğdayı tanıştırdım insanla

insan anlamıyorsa bugün
en bilenmiş kılıçlarıyla yürüyorsa üstüme
sözde demokrasi adına
kanım sığıyorsa taşlara
gel de tut beni
gel de bağla ellerimi, gözlerimi
gel de laf söyle lafımın üstüne
işte yüreğim
işte ellerim
gözlerime bakma sakın
vururum

gözlerim ki
ben bile zapt edemiyorum

artık anlasan diyorum
bir karanfilin açarken usul usul
güneşe bakıp
gülüşünü...

bugün ayaklar altındayım
bugün kirini dökerler üstüme
bugün hiçten sayarlar kalbimi
kalbim
hala atmakta usul usul
hala yaşıyorum demektir ki bu
gel de göm beni
ister diri diri
ister geçirerek bin bir işkenceden

SELAM ALIP VERMEK DEĞİL EYLEM

—Firik Dede'nin anısına—

selam alıp vermek değil eylem
duvara duyurmak değil sesini
benzin dökmeden de bedene
sessizce yanabilir insan
inzivaya çekilmek değil
karanlığa hapsetmek kendini

havasını suyunu aşını alıp
tek kelime etmemektir hayata
dost düşmanla tanıştırmaktır
kendinde başlattığı eylemi
sessizce, dışa sızmayan ağrısıyla
küsmüş bir dilin kaçınıcı vatanıdır bu
kimin vatanıdır ki
batmak üzereyken kurtarılır darbeyle
can alınır can yakılır

sokağa çıkmak yasaksa
ağlamak gülmek yasaksa
dost yüzü görmek yasaksa
konuşmayı da ben yasakladım
sakalım uzasın, dilim kısalsın
çekilsin hatta yutsun kendini
yükselen her dumanda
insan kokusu aramak nasıldır
patlayan her silahta evladı aramak
bir kafatasıyla konuşmak
bir kafatasına ağlamak
sarılmak, öpmek nasıldır

uzardı sakalı
bıyığı uzardı
gözleri iyice kısılırdı
keskinleşirdi kısıldıkça
düşmanı iyi seçmek için
kaçıncıydı kaçınıcı sahipsizlik
kaçınıcı sürülmek

vatansızlar kurtarmaz vatani
cansızlar canı
kansızlar kanı
bura kimin vatani
batmak üzereyken kurtarmaya
oğul alır oğul
dede ocağından
pınar gözesinden
közden, gözden
kollarımın arasından oğul alınır

yas tutulur
sakalının yaşı erişinceye oğula
yas tutulur
dili ötmeyinceye sorguda
ölmek kurtuluştur bu acıya
ölmek kurtuluştur oğul külü görene
yaşama mayalanmış rüya
rüyaya bağlanmış yaşam
derviş eder adamı
bundandır, kimse görmez gözyaşını
kimse duymaz ahını
cesaret edip de hiç kimse
sormaz, soramaz kendine

kendinde düşmanı vuran direniştir adı
toprağa ağır gelir
toprağa ağır cansız bedeni
kurşunla değil
ateşle değil
vicdanıyla öldürür de ölür

ÖFKEYE TUTUNMAK

insansam, dört ayak üstünde
adam olacaksam eğer
tutunacağım bir kazık da olsa
tutunurum
şair değilim
kütükten çanak yaparken
yutmam gerekirdi tozunu

kalastan bir şey çıkmaz
diyenedir öfkem
ki diyenler
daha küçük bir fidanken o kalasın
yapraklarıyla örtünürlerdi
bilirim

insan oluşumadır öfkem
nasıl ki gülüp ağlıyorsam
nasıl ki içimde tutuyorsam
dik duvara çarpacak sözleri

payıma düşen yalnızlıktır
karaya kara, aka ak dediğimden beridir
safımı bilenlerin ayak oyunu
ve çelmeleri kalırken havada
yalnızlığa değil öfkem
çelme atmasını dahi bilmeyenedir

zulamda saklım olmaz
bilirim bir gün öleceğimi de ondan
atlar da ölür, itler de, kuşlar da...
havadan sudan değildir öfkem
saçlarım dökülmüş
beyazlamıştır sakalım
doğanın sırrını çözmekten

KAKTÜS ÇİÇEĞİ

*-işçinin balyozu değil
günbegün vuran kum fırtınası
eritirdi kayayı-*

kaktüsten önce çölü tanıdı kum fırtınası
kayayı bildi, kayanın dilinden kavgayı
ve kumdan kaleler dikmesini öğrendi

rüzgarla kabardı deniz, kabarır, kabarır
kirini mi, yorgunluğunu mu atar ne belli
kıydan kıyıya vurur dururdu kendini
bırakıp giden her su damlasıyla
adını yazdırırdı kaktüse, yazdırırdı
bilseydi deniz, bilseydi rüzgar
karanlığı bekleyip
kaktüs çiçeğine ağzını sokup da
öz suyunu içtiğini yarasanın

düştü düşecek bir damla suyla
hayata tutunmak için bir kuş
dikenine katlanırdı kaktüsün
ve kaktüs çiçeği ki
güneşten kaçırıldıkça yüzünü
sivrilir uzardı dikenini, sivrilir de uzardı
ve karanlığa açıldıkça
beslediğini bilmezdi yarasayı

çöle vurduğunda dağın suyu
öfkesi kalmıştı dağ yamaçlarında
arkasına serdiği yeşil örtüye
ceylanlar inerdi birer birer
su ki dönüp bakmadan alıp giderdi başını
bilmezdi kollarına tutunanların
yoluna pusu atıldığını

kavgayı izledikçe yüzünü değişen çöl
payıdardı kavrulan her kum tanesinde
bilmezdi, bilemezdi dermanı kesildiğinde
koynuna düşenleri çaresiz

aslan kaplan değildi elbet
kum fırtınasını boşa çıkaran
aslan kaplan değildi
anten kulaklı bir çöl tilkisiydi
yattığı kalktığı yeri belli
oyunu bilir oyuna göre oynardı

SEN İŞÇİ SÖZÜM SANADIR

sen işçi, sen, sözüm sanadır
sen ki kızgın demiri tanıştırdın suyla
suyu harçla, harcı demirle
yüreğinin acısıyla işledin açlığa
iskeleler üstünde yükselttin duvarı
limanlar yaptın yüzdürdün gemileri
uçakları yaptın uçurdun semada...
patronun anlamaz laftan, anlamaz gayri
onun kapısında itleri vardır
yemek artıklarından beslenen
ya senin, senin neyin var emeğinden başka
bilmem ki kimin içindir emeğin
hani doyurabilsen kendini
yaşasan bir insan gibi onurla
bilirsin bir tek doyurmak da değildir yaşamak
hani gözü kalmasa çocuğunun meyvede, sebze
ette, balıkta, giyecekte, oyuncakta...
fabrikada sen, ocakta sen
tersanede sen, kömürde sen
savaşta sen ölürsün hepsinden erken,
açlıkla sınanan sen, zindanda sen varsın
bilmez misin kimin içindir ellerin
kime akar emeğin, söyle kime

ah bir kendine gelsen
bilsen kutsallığını emeğin
uyanıp da görsen sahibi olduğunu dünyanın
hangi dilde, ülkede, dinde
hangi renkte olursa olsun derin
alın terini damlattığın toprağa bakıp
ah bir durabilsen ayaklarının üstünde...
görmez misin, bilmez misin
duymaz mısın ard arda inen çekiç seslerini
saçılan kıvılcımlarını çeliğin
makineleşmiş bedenini insana evirsen yeniden...
silahı yapan sen, mermiyi sen
arabayı, tankı, uçağı, oyuncacı
villayı, asfaltı, bağı bahçeyi, yolu, köprüyü...
açlıkla boğuşan sen, ölen sen yaptıklarının altında
ve çocuğunun gözünde küçülen

ah bir yerini bilsen
bilsen ki o gözünde büyüttüklerin
sen olmasan bir gün duramayacaklarını ayakta
ah bir bilsen bir merminin bir can aldığını
ve bilip de tutabilsen kardeşinin elinden
savaşa ve sömürüye karşı dimdik ayakta
ah bir tutabilsen sıkıca, içine girdiğin o işçi tulumuyla
sarılıp, duyabilsen kardeşinin yüreğini
ah bir duyabilsen en ince telinden
çıkarıp alırsın özgürlüğünü
ah bir dinlesen kardeşini, gözyaşını okusan
işitsen göçük altındakilerin son nefesini
ve 'iş kazası' altına gömülenleri yıllardır...
bir bebenin annesiz, annenin topraksız
toprağın susuz yeşermeyeceğini
yani sen olmadan duracağını hayatın
ah bir kavrasan, inansan kendine
kendi adına gücünü bilsen de bilesen
barışıldın toprakla, suyla, güneşle...
bu dünya senin

SÖYLE KİMİN İÇİN

*-alkışı da gazı da boldur
uzun ve seri
ilk adımları yürüyüşün-*

satanın okumadığı kitap
firari bir asker gibi durur masada
odun köze, köz küle yabancı
ey karasına yandığım
bilmez misin
kalemsiz kalan gerilla
düşman silahıyla donanır

yıkılmış her kalenin dibinde
kralın tacı için savaşmış
kanı durur eratin
üzerinde temposu düşmüş ayak
seviden yoksun yürek
baş eğer, bel bükür durmadan

dost eliyle düşman örmüş ağını
köşeden köşeye
yiyedursun fitne fesat
gün onların
karşıtına dönen kör kavgadır
tacı üzerinden kralın

zoraki ordular beslenir
gün yüzü görmemiş çocuklarla
savaştan savaşa koşuşan
babadan oğla mirası
adı ve tacı kazınır kralın
ey özüne yabancı insan
söyle onurun nerde

kaç kişi bilir, kaç kişi
tabur tabur nasıl bittiğini
ve başladığını savaşın
kimin kimle cana kıydığını
ve kimin adına yazıldığını kanlı tarihin
özüne dön ey insan, özüne
bırak başkasının adına savaşı

DALGALAR DİLİMLİYOR TOPRAĞI

dün kölenin yeri vardı itten kırbaçtan geri
prangalarla birleşen işgücü efendilerinin boğazında
el - ayak öpmek için değil, ancak
güçten düşünce eğilirdi
kanını kusardı doymadığı toprağa

bu günse işçileri buluşturuyorlar
fabrikalarda makineleşen işçileri
irileştikçe holdingler
dünya kirlendikçe
iklimler karışıyor, tutarsız deliniyor ozon

sahillere vuruyor fırtınalar
çatılarını uçuruyor dev dalgalar
oturduğumuz yerden izliyoruz
kılımızı oynatmadan
gittikçe ısınıyor dünya

işçiler ki duvara çarpan sesleriyle
karınlarını doyurmanın telaşında
bir yumruk olamadan henüz
ve ürettiklerine dokunmadan
şehir şehir ayrılmış işçiler-işsizler
aydınlar öğrenciler öğretmenler
bircümle emeğiyle geçinenleri yeryüzünün
benzesen kör noktalarda durdular
arka arkaya gördük onları, kol kola
filmin bir karesinde toplananları
diğer karesinde dağıtırken polisler
artık ne güne o bombardıman uçakları
göbek göbek birleşiyorsa patronlar
savaşa kodlanan adlar bulunmuş çoktan
kendi adına savaşacaklar da öyle
yeme içme bedava üstüne para
yosma istiyorsa yosma...
öğreniyorlar gözünü kırpmadan vurmayı
yüzünü bile görmediğini

yaşamayı yaşatmayı değil insanca
öldürücü noktaları hedef tahtasında
tam on ikiden ne demekse on iki
kuşatmalar başlıyor havadan ve karadan...
hazır bekleyedurur kapıda
sınırları dilimliyorlar yeniden
kahramanlar madalyalar cezalı tanklar
ve bir yığın hikaye ile dolduracaklar altını
şimdi tersinden yönetiyorlar
tehlike geçti diyorlar
çok yerine daha çok yemektir
küreselleşen bir dünya
sınırları kaldırsalar da
kardeş kardeşe yabancı, insan insana
doğa suskunluğunu bozmuş
dalgalarda dilimliyor toprağı

HEYBEMDE TÜTÜN SARMASI

Sıralar, masalar üstüne
Patır patır sözcükler düşerdi de
Yetişemezdım,

Heybemde tütün sarması
Tttrdğm cigaranın dumanı
Nerden geldiğini sorarcasına
Dumanını bırakır üstümden,
Belirsizlikler çiziliyor boşlukta
Anı anına duman

Yan yana
Üst üste biner kokusu
Düşün der gibi
Dikimini,
Büyümesini
Tezgah tezgah
Dolaşmasını...

Kimbilir ki
Kimin elinde tütün kokar
Kaç elden geçtikten sonra
Kime ekmek verir
Kime kapılar açar
Sonuna kadar.

Sıralar masalar üstünde
Dolaşıyorken emek
Patır patır
Nice sözcükler bırakır
Mermi ağırlığında sözcükler
Devranın zifiri karanlığına.

KANAYAN YANIMDIR

*-bu dağlar bizim dağlar
birbirine boy vermiş sıralı dağlar
nice padişahların fermanıdır ki
bu dağlara vurunca kırılır-*

kanayan yanımdır, sancımdır
özgürlüğüm, direncim, sevilerim
Ali Boğazı, Laç Deresi, Binboğalar
Alişer'den Zeynel'in kahkahasına değin
gürleyip gelen destanıdır toprağına düşenlerin

dağ başlarında seslerin buluşmasıdır
meşe diplerinden nehirlerle uzanan çığlıklar
bugüne vasiyetidir eğilmeden kırılanların
ateşin rengidir vadilerin yamaçlarında
var olmanın kendi, adı kor içindedir
köklerinden gelen direngenliği
nice fermanlar eskitir atar karanlığa

kafeste keklik, tetik düşer sırtına
demektir hâlâ puşt uluyor kuytuluklarda
hâlâ dilini işgalcinin potininde gezdirir

nesiller boyu tanınmayanların payına
göç-sürgün, acı ve açlık kaldı
dillerinden tanınmadılar nesiller boyu
gözlerindeki ışığı yitirmeyen çocuklarsa
adı anılmayan toprağın,
adı konmayan ülkesinde parça parça.
zamansız rüzgarla savrulur

meşenin dibindedir kanayan yanım
tipiye-kara dayanır, acıya-açlığa dayanır
hor baktın mı ama... hor baktın mı yüzüne
iç çekmeleri çaresizlere bırakır.

kanayan dilimdir meşe dibinde
can cana bağdaş kurulur öteden beri
okşar gibidir yağmurun çiselemesi
inlemelerine derman, söküp atar kirini
dağların sesinde meşale, sürülmüş ateş topu
evleri oyulmuş kaya dipleri
kirişleri, kenetlenmiş dağlardır.

kanayan kalbimdir kazandığından beri insanlığını
elinde meşale babadan kalma mavzer
ve kızıl bayraklarıyla... bugün
ateşin çevresinde halaydadırlar
zamansız rüzgardan korurcasına
sıralı dağlar kenetlenmiş koyu yeşil vadilere
binlercesini barındırırken kolları,
kendini bildiğinden güzelleşir bu dağlar
eksilmez yamacından al yüzlü karanfiller

kanayan yaramdır bu coğrafya
meşenin dalından çalısına kadar ardıcın
bu toprakta dört mevsim
iki mevsiminde kanatır yaramı
benzim sararır, üşürüm
diğer iki mevsimi siper olur
yol verir, gecenin meleklerine

kanayan yaramdır sürgünler
yol kenarında aç-çıplak kalmış bedenler
beş paraya kul ettikleri

üzerinde dolanır dört mevsim
bir tarafında kış kıyameti varsa eğer
diğer tarafında rengarenk çiçektedir ağaçları
fırtına esiyorken bir tarafından
diğer tarafında kucaklaşan Munzurdur
acısını dindirip çiçeğe duran

çılgımdır, bir yanım Zagroslara uzanır

çığlığıma çığlık katan Botandır diğer yanımdır
Koçğiriden bugünlere sancımdır
Karadeniz'den Toroslara uzanır
bahar olur filize durur elbet
kendi dillerinde oynar çocuklar

kanayan yaramdır Munzur, kanayan yaram
Dicle, Fırat öyle hırçın öyle mahzun
bir uçtan bir uca aşılırken sınırlar
kimyasal gazlarla dövülür uygarlık adına
artık ya dermanını sürecektir derdine
ya da boğacaktır zalimi zalimin zulmünde

EMEĞİN SANATI E-KİTAPLIĞI

Şiir Dizisi:

- 1- Kalp Örsünde Karanfil — ALİ ZİYA ÇAMUR
- 2- Arsız Akrostiş— SERKAN ENGİN
- 3- Diplerin Zirvelere Uçurumlarıdır Yolu — ADNAN DURMAZ
- 4- Acının Ucu — HAMZA İNCE
- 5- Yıldızlı Gece Kanamaları — İRFAN SARI
- 6- Öfkeye Tutunmak — ERCAN CENGİZ
- 7- Semahlar, Horonlar, Gowendler — YAŞAR DOĞAN
- 8- Militan Bir Ağrı — MELİH COŞKUN
- 9- Söylenmemiş Sözdeyim — ABDULLAH KARABAĞ
- 10- Yaralı Ağaç — MEHMET RAYMAN
- 11- Bahara Gebe Düşlerim — SEVGİNAZ İNAL
- 12- Dene Ve Yenil — UYSAL HİMMET ASLAN
- 13- Mevsim Değirmeni — MEHMET GİRGİN
- 14- Seksen Kere Söyledim — ŞEREF ÖZTÜRK (Usta)
- 15- Dilbaz Şiirler — SERKAN ENGİN
- 16- Naif Buğday Tarlaları — MEHMET GİRGİN
- 17- Yıldız Dalı Yasaklı Gönül — ABDULLAH KARABAĞ
- 18- Mavi İğne — MEHMET GİRGİN
- 19- Her Şiirin Uyaksızı — SERKAN ENGİN
- 20- Umut Her Şeydir — ABDULLAH ORAL
- 21- Gölgeyi Sildin Gölgeden — DURAN AYDIN
- 22- Ah — GÖNÜL ÜLKÜ DİLEK
- 23- Ceviz Düşü — MEHMET GİRGİN
- 24- Beynimdeki Meşale — ABDULLAH ORAL
- 25- Lirik Liman — MEHMET GİRGİN
- 26- Kalbim Irak-Gönlüm İsyan — ADNAN DURMAZ
- 27- Kısadır Hayat — M. Şehmus GÜZEL
- 28- Erotik Şiirler Atlasım — SERKAN ENGİN
- 29- Her Şiir Bir Aşka Temelli Gelir — BÜLENT AYDINEL
- 30- Sen Yağmur Ol — ÖZER GENÇ
- 31- Tartıya Kalan Düşler — ABDULLAH KARABAĞ
- 32- Öfkeye Tutunmak (2. BASKI)— ERCAN CENGİZ

Anlatı Dizisi:

- 1-Ofir'e Yolculuk (Öykü) — MUHAMMET DEMİR
- 2-Uysal Cinayetler (Roman) — SERKAN ENGİN
- 3-Hayatin Sesleri ve Yüzleri (Öykü) — ERDOĞAN TEZGİDEN
- 4-Cumartesi Anneleri (Oyun) — ADİL OKAY
- 5-Sessiz Bir Yolculuk (Öykü) — YAVUZ AKÖZEL

Düşünce Dizisi:

- 1.Gölge Boks — SERKAN ENGİN
- 2.Umut Sarkacında Yaşam — ALİ ZİYA ÇAMUR
- 3.Emeğin Sanatı Yazıları — ALİ ZİYA ÇAMUR
- 4.Kapitalizmin Kalesi DOSTOYEVSKİ — YAVUZ AKÖZEL
5. Gölge Boks — SERKAN ENGİN (2. Baskı)